

Timp și veșnicie

Felix

Mă răstignește timpul pe cadrane
Și orologii mușcă nemilos
Coltucul meu de timp, insidios,
Și-mi cresc clepsidre goale în găvane.

Se-nchide lanțul timpului prin mine
Și-n foi de calendar mă simt captiv
Când mă-nfășoară strâns, ultimativ,
Turnându-mi stropi de stingere în vine.

Ca rob al clipei ultranumărate
Și-al numărului de celule rob,
Mă răzvrătesc, contest și dezaproab
Statutul meu de candidat la moarte.

Creat să am, să port, să fiu lumină,
Când dintre bezne moarte mă ridic,
De la condiția de rob abdic
Cu inima de veșnicie plină.

Privesc fereastra spre eternitate
Deschisă pentru mine de Cristos,
Și gândul zborului, gând luminos
Mă umple de o vie voluptate.

Mă smulg din timp, nu recunosc robia,
Nu-i calendarul universul meu,
Căci prin umblarea mea cu Dumnezeu
Inspir cu aerul și veșnicia.

Simion Felix Marțian
Vulcan, 24 octombrie 2017